NN 88/2020 (30.7.2020.), Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-III-1159/2017 od 14. srpnja 2020.

USTAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

1677

Ustavni sud Republike Hrvatske, u sastavu Miroslav Šeparović, predsjednik, te suci Andrej Abramović, Ingrid Antičević Marinović, Mato Arlović, Snježana Bagić, Branko Brkić, Mario Jelušić, Lovorka Kušan, Rajko Mlinarić, Goran Selanec i Miroslav Šumanović, u postupku koji je ustavnom tužbom pokrenula Aleksandra Vekić iz Švicarske, koju zastupaju odvjetnici iz Zajedničkog odvjetničkog ureda Poldan, Gatara, Vižintin, Komorski i Budek Pavičić iz Rijeke, na sjednici održanoj 14. srpnja 2020. donio je

ODLUKU

I. Ustavna tužba se usvaja.

II. Ukidaju se:

– rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Kž-18/17-3 od 23. siječnja 2017. i

– rješenje optužnog vijeća Županijskog suda u Puli – Pola broj: Kov-17/16 i Kov-19/16 od 21. prosinca 2016.

III. Predmet se vraća Županijskom sudu u Puli na ponovni postupak.

IV. Ova odluka objavit će se u »Narodnim novinama«.

Obrazloženje

I. POSTUPAK PRED USTAVNIM SUDOM

1. Aleksandra Vekić (u daljnjem tekstu: podnositeljica) podnijela je ustavnu tužbu u povodu rješenja Vrhovnog suda Republike Hrvatske broj: Kž-18/17-3 od 23. siječnja 2017. (u daljnjem tekstu: osporeno rješenje). Tim je rješenjem odbijena žalba podnositeljice kao okrivljene te je potvrđeno rješenje optužnog vijeća Županijskog suda u Puli – Pola broj: Kov-17/16 i Kov-19/16 od 21. prosinca 2016. (u daljnjem tekstu: prvostupanjsko rješenje). Prvostupanjskim rješenjem određena je privremena mjera radi osiguranja oduzimanja imovinske koristi pribavljene kaznenim djelom.

1.2. Podnositeljica smatra da su joj osporenim rješenjima povrijeđena prava zajamčena člancima 16. stavkom 2., 18., 25., 29. stavcima 1. i 2., 35. i 48. stavkom 1. Ustava Republike Hrvatske (»Narodne novine« broj 56/90., 135/97., 113/00., 28/01., 76/10. i 5/14.).

II. ČINJENICE I OKOLNOSTI PREDMETA

2. Županijsko državno odvjetništvo u Puli – Pola, optužnicom broj: K-DO-25/2015 od 11. studenoga 2016., optužilo je podnositeljicu, članicu uprave i isključivu vlasnicu trgovačkog društva Agrofin d.o.o. i trgovačkog društva Orna d.o.o., za kazneno djelo protiv gospodarstva – zlouporabu povjerenja u gospodarskom poslovanju iz članka 246. stavaka 1. i 2. Kaznenog zakona (»Narodne novine« broj 125/11., 144/12., 56/15., 61/15. – ispravak, 101/17. i 118/18.). Podnositeljicu se tereti da je u navedenom svojstvu sama sa sobom 2. siječnja 2015. i 5. veljače 2015. sklopila i potpisala ugovore o prodaji kojima je prodala nekretnine društva Agrofin d.o.o. društvu Orna d.o.o. za novčani iznos puno niži od njihove tržišne vrijednosti. Time su ona i društvo Orna d.o.o., protivno obvezi zaštite imovinskih interesa društva i u suprotnosti s člankom 430. u vezi s člankom 252. stavkom 1. Zakona o trgovačkim društvima (»Narodne novine« broj 111/93., 34/99., 121/99. – vjerodostojno tumačenje, 52/00. – odluka USRH broj: U-I-646/1999 i dr., 118/03., 107/07., 146/08., 137/09., 125/11., 111/12., 68/13. i 110/15.) stekli vlasništvo nekretnina društva Agrofin d.o.o. bez plaćanja tržišne vrijednosti tih nekretnina. Podnositeljicu se sumnjiči da je takvim postupanjem navodno za sebe pribavila protupravnu imovinsku korist od 10.787.992,00 kn, a za društvo Orna d.o.o. 3.455.240,00 kn. Time je navodno oštetila trgovačko društvo Agrofin d.o.o. za 14.234.232,00 kn.

Županijsko državno odvjetništvo u Puli predložilo je i da nadležni sud odredi privremenu mjeru osiguranja oduzimanjem imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom.

2.1. Županijski sud u Puli – Pola, 11. studenoga 2016., donio je rješnje kojim je odredio privremenu mjeru osiguranja oduzimanjem imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom. Na temelju članka 11. stavka 1. točaka a) i e) tada važećeg Zakona o postupku oduzimanja imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom i prekršajem (»Narodne novine« broj 145/10.) naložio je Zemljišnoknjižnom odjelu Općinskog suda u Puli – Pola, Stalnoj službi u Bujama – Buie zabranu podnositeljici (točke 1. – 5. izreke rješenja) i društvu Orna d.o.o. (točke 11. – 15. izreke rješenja) otuđenja i opterećenja predmetnih nekretnina. Tim je rješenjem (točkama 6. – 10. izreke) naloženo Privrednoj banci Zagreb d.d. iz Zagreba i Erste&Steiermärkiche Bank d.d. iz Rijeke privremeno obustaviti izvršenje financijskih transakcija po nalogu podnositeljice ili treće osobe na temelju punomoći po računima koji su se vodili kod tih banaka u ukupnom iznosu od 579.760,08 eura (u to vrijeme približno 4.360.000,00 kn) i 10.299,54 kn.

2.2. Podnositeljica je protiv navedenog rješenja podnijela žalbu Vrhovnom sudu. U žalbi je navodila da je pobijanim rješenjem povrijeđeno njezino Ustavom i Konvencijom zajamčeno pravo vlasništva jer je vrijednost blokirane imovine znatno veća od vrijednosti imovine za koju se tereti da ju je protupravno stekla. Tvrdila je da je određena privremena mjera nerazmjerna mogućoj odluci o oduzimanju imovinske koristi te se pozvala na predmet Europskog suda za ljudska prava (u daljnjem tekstu: ESLJP) *Džinić protiv Hrvatske* (br. 38359/13, presuda od 17. svibnja 2016.). Također se pozvala i na rješenje Vrhovnog suda broj: Kž Us 102/2016-3 od 30. rujna 2016. u kojem je Vrhovni sud ukinuo rješenje suca istrage kojim je određena privremena mjera osiguranja imovinske koristi jer sudac istrage nije vodio računa o tome da mjera mora biti ograničena na onu imovinu koja svojom vrijednošću približno odgovara visini protupravne imovinske koristi, kako to nalaže članak 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (»Narodne novine – Međunarodni ugovori« broj: 18/97., 6/99. – pročišćeni tekst, 8/99. – ispravak, 14/02. i 1/06.; u daljnjem tekstu: Konvencija). Žalila se i da joj prijedlog državnog odvjetništva za određivanje privremene mjere nije nikada dostavljen.

2.3. Rješenjem Vrhovnog suda broj: Kž-644/16-3 od 13. prosinca 2016. potvrđeno je rješenje o privremenoj mjeri u odnosu na točke 1. – 10. izreke, dok je ukinuto u odnosu na točke 11. – 15. izreke pobijanog rješenja. Predmet je u ukinutom dijelu vraćen na ponovno odlučivanje.

2.4. U ponovljenom postupku, Županijski sud u Puli odredio je osporenim prvostupanjskim rješenjem, kao i u točkama 11. – 15. izreke prijašnjeg rješenja, privremenu mjeru kojom je naložio Zemljišnoknjižnom odjelu Općinskog suda u Puli – Pola, Stalnoj službi u Bujama – Buie, zabranu društvu Orna d.o.o. i odgovornoj osobi tog društva otuđenja i opterećenja predmetnih nekretnina. Bitan dio obrazloženja tog rješenja glasi:

»Naime, okr. Aleksandra Vekić ugovor je sklapala u svojstvu odgovorne osobe Trgovačkog društva Agrofin d.o.o. kao prodavatelja, a ujedno i odgovorne osobe i Trgovačkog društva Orna d.o.o. kao kupca, a iz prikupljenih podataka proizlazi da je znala da realna vrijednost tako prodanih nekretnina znatno viša od one za koju su prodane Trgovačkom društvu Orna d.o.o. To iz razloga što je vještačenjem utvrđeno da je vrijednost navedenih nekretnina bila višestruko veća od onih koje su ugovorene u kupoprodajnim ugovorima. Dodatno na to upućuje okolnost što je okrivljena naručila procjenu nekretnina od vještaka Slobodana Brajkovića, prije sklapanja ugovora zatraživši od njega da napravi grubu procjenu poslovnog prostora uljare, te po takvoj »gruboj procjeni« vrijednost djela prodane nekretnine i to kč.br.713/5 k.o. Umag je iznosila 4.673.827,00 kuna ili 623.177,00 Eura. Procjenitelj Slobodan Brajković iskazao kako bi procjena bila 20% veća da se radilo o detaljnoj procjeni (5.600.000,00 kuna), te da on nije ni vještačio vrijednost zasađenih maslina na tim nekretninama koje prema provedenom vještačenju znatna.

Obrana je priložila procjene studija Arch.Perossa od 26. srpnja 2012. godine i 31. srpnja 2012. godine iz kojeg proizlazi da bi ukupna vrijednost nekretnina po tom ugovoru iznosila 7.603.312,00 kuna, kojom je okrivljena raspolagala i prije nego što je zatražila 'grubu procjenu' procjenitelja S. B. Navedeno upućuje na zaključak da je okr. Aleksandra Vekić imala saznanje da su nekretnine znatno veće vrijednosti od onih naznačene u kupoprodajnom ugovoru da je postupala s namjerom da ošteti Trgovačko društvo Agrofin d.o.o. Da je okrivljena bila svjesna da su predmetne nekretnine bile veće vrijednosti proizlazi djelom i iz promemorije svjedoka A. A. koji je u ljeto 2014. godine sačinio na traženje okr. Aleksandre Vekić i A. C. kako bi pronašli način osnivanja novog trgovačkog društva 'koje bi bilo čisto od obaveza', a odnose se na nekretnine opisane u ugovoru od 2. siječnja 2015. godine i 2. ožujka 2015.godine čija bi ukupna vrijednost iznosila 2,5 miliona Eura (bez PDV-a), odnosno 3 miliona Eura (sa PDV-om). Na opisani način Trgovačko društvo Agrofin d.o.o. ostalo je bez velikog djela nekretnina dok su njegovi vjerovnici osujećeni u naplati svojih potraživanja kako u odnosu na Trgovačko društvo Agrofin d.o.o. tako i na treće osobe koje su te nekretnine kasnije stekle.

Da okr. Aleksandra Vekić zastupajući Trgovačko društvo Agrofin d.o.o. i Trgovačko društvo Orna d.o.o. prilikom sklapanja ugovora nije postupala u dobroj vjeri proizlazi iz okolnosti što se tereti da je ugovor kojim je Trgovačko društvo Orna d.o.o. steklo nekretninu od 2. ožujka 2015. godine, potpisala kao predstavnik tog Trgovačkog društva, a ujedno i kao predstavnik Trgovačkog društva Agrofin d.o.o. koga je radi prodaje tih nekretnina po nižoj cijeni od tržišne oštetila, te da je ujedno postupala sa namjerom da pribavi veliku protupravnu imovinsku korist sebi i Trgovačkom društvu Oma d.o.o.

Imajući u vidu visinu imovinske koristi koja se optužnicom stavlja na teret da je u korist Trgovačkog društva Orna d.o.o. pribavljena i koja se predlaže oduzeti od tog trgovačkog društva, realno je za očekivati da će Trgovačko društvo Orna d.o.o. predmetne nekretnine otuđiti ili opteretiti radi osujećenja oduzimanja imovinske koristi.

Stoga je prihvaćen prijedlog Županijskog državnog odvjetništva Pula-Pola na temelju čl. 11. st 1. t. a) i e) Zakona o postupku oduzimanja imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom i prekršajem u svezi s čl. 3. st. 1. t. 6.c) i t.9. istog zakona, te su određene privremene mjere osiguranja oduzimanja imovinske koristi.«

2.5. Podnositeljica je protiv osporenog prvostupanjskog rješenja podnijela žalbu Vrhovnom sudu. Tvrdila je da Županijski sud u Puli – Pola nije postupio po uputi Vrhovnog suda iz rješenja od 13. prosinca 2016. jer nije raspravio sva sporna pitanja na koja mu je ukazao Vrhovni sud. Također je tvrdila da je određena privremena mjera nerazmjerna mogućoj odluci o oduzimanju imovinske koristi jer je vrijednost zaplijenjenih nekretnina – 24.631.978,20 kn – znatno veća od vrijednosti imovine za koju se tereti da ju je protupravno stekla – 14.243.232,00 kn. U prilog te tvrdnje ponovno se pozvala na predmet ESLJP-a *Džinić protiv Hrvatske* navodeći da je pobijanim rješenjem povrijeđeno njezino pravo na mirno uživanje vlasništva zajamčeno člankom 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju. Također se ponovno pozvala na rješenje Vrhovnog suda broj: Kž Us 102/2016-3 od 30. rujna 2016.

2.6. Vrhovni sud je osporenim rješenjem odbio podnositeljičinu žalbu. Bitan dio tog rješenja glasi:

»Naime, iz prikupljenih dokaza proizlazi osnovana sumnja da je okr. Aleksandra Vekić sama sa sobom sklopila i potpisala ugovor o kupoprodaji navedenih nekretnina između Trgovačkog društva Agrofin d.o.o. i sebe osobno i kao zastupnica Trgovačkog društva Agrofin d.o.o. i ujedno zastupnica Trgovačkog društva ORNA d.o.o., pribavljajući time znatnu imovinsku korist u iznosima navedenim u optužnici. Pritom se u obrazloženju prvostupanjskog rješenja vrlo detaljno analiziraju nalazi i mišljenja vještaka, te ostalih dokumenata, pri čemu se u potpunosti prihvaća zaključak da postoji osnovana sumnja da je kupnja ostvarena po daleko nižoj cijeni nekretnina od njihove stvarne vrijednosti, da je time oštećeno Trgovačko društvo Agrofin d.o.o., a također osujećeni vjerovnici u naplati svojih potraživanja tog Trgovačkog društva, a također i treće osobe koje su te nekretnine kasnije stekle, zbog čega žalba okrivljenice ni u tom dijelu nije osnovana.

Stoga je slijedom navedenog, u prvostupanjskom rješenju u cijelosti obrazloženo prenošenje vlasništva koje nije stečeno u dobroj vjeri pa je prvostupanjski sud u potpunosti postupio sukladno odredbi čl. 77 st. 1 KZ/11.

Nadalje, odredba čl. 12 st. 1 ZPOIK propisuje da u postupak osiguranja privremenom mjerom pretpostavlja postojanje opasnosti da tražbina Republike Hrvatske glede oduzimanja imovinske koristi neće moći biti ostvarena ili da će njeno ostvarenje biti otežano ako privremena mjera ne bude određena. Stoga je u razlozima rješenja i navedeno da se optužnicom okrivljenici stavlja na teret pribavljanje protupravne imovinske koristi u znatnom iznosu i u razmjeru s vrijednošću osigurane imovine, da okrivljenica prebiva u inozemstvu i da postoji opasnost opterećenja ili otuđenja nekretnina, zbog čega bi moglo biti otežano ostvarenje oduzimanja imovinske koristi, pa ni u tom dijelu žalba nije osnovana.«

III. PRIGOVORI PODNOSITELJICE

3. Podnositeljica tvrdi da joj je osporenim rješenjima povrijeđeno pravo vlasništva jer je ukupna vrijednost zaplijenjene imovine znatno veća od one za koju se sumnjiči da je pribavljena kaznenim djelom koje joj se stavlja na teret. Smatra da sudovi nisu vodili računa o svrsi te mjere koja bi trebala biti razmjerna naravi potrebe. Tvrdi da su joj sudovi neprovođenjem testa razmjernosti zaplijenili imovinu čija je ukupna vrijednost veća za 15.000.000,00 kn od navodno protupravno stečene, jer su joj zaplijenjena novčana sredstva od 4.358.500,14 kn, te nekretnine u vrijednosti od 24.631.978,20 kn, što je skoro 30.000.000,00 kn, a tereti se da je stekla protupravnu imovinsku korist od 14.243.232,00 kn. Time joj je nametnut prekomjeran individualni teret te je dovedena u stanje u kojem je opasno ugrožena njezina egzistencija.

Podnositeljica ističe i da joj je nedostavljanjem prijedloga za određivanje privremene mjere onemogućeno da se o njemu očituje, a u konačnici joj je i onemogućeno preispitivanje sukladnosti pobijanog rješenja s podnesenim prijedlogom jer joj prijedlog nije dostavljen čak niti uz rješenje kojim je određena privremena mjera.

IV. MJERODAVNO PRAVO

4. Članak 11. stavak 1. točka a) Zakona o postupku oduzimanja imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom i prekršajem koji je bio na snazi u vrijeme donošenja osporenih rješenja glasi:

»Članak 11.

(1) Radi osiguranja oduzimanja imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom predlagatelj osiguranja je ovlašten prije i nakon pokretanja kaznenog postupka … predložiti osiguranje bilo kojom privremenom mjerom kojom se postiže ta svrha, a posebno:

a) zabranom otuđenja i opterećenja nekretnine ili stvarnih prava upisanih na nekretnini, …

(…)«

V. PRAKSA VRHOVNOG SUDA REPUBLIKE HRVATSKE

5. U nizu odluka donesenih nakon presude ESLJP-a *Džinić protiv Hrvatske,* Vrhovni sud ukinuo je rješenja o privremenim mjerama osiguranja jer nižestupanjski sudovi nisu pri odlučivanju proveli test razmjernosti sukladno članku 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju. Tim je odlukama naložio sudovima izvršiti procjenu prelazi li vrijednost imovine koju se predlaže zaplijeniti vrijednost protupravne imovinske koristi za koju se tereti okrivljenike. Bitni dijelovi obrazloženja nekih od tih odluka glase:

Broj: Kž 382/16-3 od 22. kolovoza 2016.

»*U* pravu su okrivljenici da pobijano rješenje ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama čime je ostvarena apsolutno bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz čl. 468. st. 1. toč. 11. ZKP/08 posljedicom čega se pravilnost odluke ne može s uspjehom ispitati.

Naime, u izreci pobijanog rješenja utvrđuje se da su privremene mjere naložene radi osiguranja oduzimanja imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom i to u odnosu na okr. TD P. h. p. 1. d.o.o. u iznosu od 8.063.584,50 kn, a u odnosu na okr. TD L. d.o.o. u iznosu od 3.776.355,00 kn.

Međutim, žalitelji opravdano osporavaju da vrijednost nekretnina i pokretnina čije se otuđenje i opterećenje pobijanom rješenjem zabranjuje uvelike nadmašuje visinu imovinske koristi pribavljene kaznenim djelom za koje su osnovano sumnjivi te da prvostupanjski sud u tom pravcu nije naveo nikakvo obrazloženje iako je to bio dužan učiniti.

Naime, nalaganje privremenih mjera ima za cilj osiguranje eventualne tražbine Republike Hrvatske glede oduzimanja imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom, pri čemu vrijednost imovine obuhvaćene privremenim mjerama treba biti u razmjeru s visinom tražbine čije se osiguranje predlaže. Stoga u situaciji kada je predloženo više sredstava ili predmeta osiguranja, sud je dužan ograničiti osiguranje samo na ona sredstava ili predmete koje smatra dostatnim za ostvarenje tražbine, ali ne i preko toga, jer bi u protivnom grubo povrijedio imovinska prava protivnika osiguranja.

Slijedom toga, imajući u vidu utvrđenu visinu imovinske koristi iz izreke pobijanog rješenja (kao i rješenja o provođenju istrage) u odnosu na ukupnu vrijednost pokretne i nepokretne imovine obuhvaćene prijedlogom za određivanje privremenih mjera, prvostupanjski je sud bio dužan navesti razloge zbog kojih smatra da je nalaganje privremenih mjera neophodno na cjelokupno predloženoj imovini, vodeći računa o naprijed istaknutom razmjeru i ciljevima naloženih mjera.

(…)

U ponovljenom postupku prvostupanjski će sud otkloniti nedostatke na koje mu je ovdje ukazano te će, po potrebi, putem predlagatelja osiguranja pribaviti podatke glede vrijednosti imovine okrivljenika kako bi se privremenom mjerom u dostatnoj mjeri osigurala tražbina, pa će na temelju tako utvrđenih činjenica donijeti novu na zakonu osnovanu odluku.«

Broj: Kž Us 102/16-3 od 30. rujna 2016.

»Naime, u obrazloženju pobijanog rješenjem navodi se da iz prikupljene dokumentacije te izvješća Samostalnog sektora za otkrivanje poreznih prijevara proizlazi da okrivljenik raspolaže imovinom vrijednosti najmanje 200.000,00 kuna, pa se zaključuje da se radi o imovini okrivljenika čija je vrijednost manja od vrijednosti protupravno stečene imovinske koristi, budući da ista na temelju rješenja o provođenju istrage iznosi najmanje 240.984,50 kuna.

Međutim, zaključak o vrijednosti imovine u odnosu na koje je određena privremena mjera osiguranja imovinske koristi sudac istrage temelji na prikupljenoj dokumentaciji te izvješću Samostalnog sektora za otkrivanje poreznih prijevara, a ta dokumentacija nije priložena uz prijedlog. Iz navedenog se ne može zaključiti o kojoj bi se to točno vrijednosti radilo, budući da se utvrđuje da njezina vrijednost iznosi najmanje 200.000,00 kn, pa nije isključeno da taj iznos bude i veći od terećene imovinske koristi ostvarene kaznenim djelom. Osim toga, uz dostavljeni prijedlog za određivanje privremene mjere priložen je samo izvadak iz zemljišne knjige Zemljišnoknjižnog odjela V. G. broj 1134 za katastarsku općinu 331511 D. kojim se potvrđuje vlasništvo okrivljenika nad tom imovinom.

Člankom 1. Prvog protokola Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda, zaštićeno je pravo na mirno uživanje prava vlasništva na način da se nitko ne smije lišiti svoga vlasništva, osim ako je to u javnom interesu i samo uz uvjete predviđene zakonom i općim načelima međunarodnog prava. To konkretno znači da se prilikom određivanja privremene mjere oduzimanja imovinske koristi mora utvrditi je li ispunjen zahtjev pravične ravnoteže sadržan u toj odredbi, koji nalaže procjenu razmjernosti između vrijednosti blokirane imovine i terećene imovinske koristi koju je okrivljenik ostvario počinjenjem kaznenog djela, a to pobijanim rješenjem nije učinjeno.

Stoga je žalbu okr. Z. Š. trebalo prihvatiti, ukinuti prvostupanjsko rješenje i predmet uputiti sucu istrage na ponovno odlučivanje.

Prilikom ponovnog odlučivanja, sudac istrage će, uzevši u obzir sve primjedbe na koje mu je ukazano ovim rješenjem, na temelju relevantnih podataka utvrditi vrijednost imovine u odnosu na koju je predloženo odrediti privremenu mjeru, vodeći računa da ona mora biti ograničena na onu imovinu koja svojom vrijednošću približno odgovara visini protupravne imovinske koristi, pri čemu izvršiti odgovarajuću procjenu razmjernosti privremene mjere osiguranja na imovini okrivljenika. Potom će donijeti novo i na zakonu utemeljeno rješenje koje će valjano obrazložiti.«

Broj: Kž Us 138/16-3 od 25. studenoga 2016.

»Ukidnim rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. rujna 2016. broj I Kž-Us 102/16 dana je uputa sucu istrage da u ponovljenom postupku na temelju relevantnih podataka utvrdi vrijednost imovine u odnosu na koju je podnesen prijedlog za određivanje privremene mjere osiguranja imovinske koristi, a potom izvrši odgovarajuću procjenu razmjernosti između njezine vrijednosti i imovinske koristi ostvarene terećenim kaznenim djelom, pri čemu je bilo potrebno voditi računa o tome da vrijednost te imovine ne prelazi ili barem da približno odgovara visini terećene protupravne imovinske koristi.

Iz obrazloženja pobijanog rješenja donesenog u ponovljenom postupku proizlazi da je izvršen uvid u pribavljene podatke iz Informacijskog sustava Porezne uprave, odnosno Evidencije prometa nekretnina prema kojima je prosječna tržišna cijena građevinskog zemljišta na području k.o. D. 40,00 kn/m2, poljoprivrednog zemljišta 4,54 kn/m2, dok je prosječna tržišna cijena stambenog objekta 1.125,00 kn/m2 te potom utvrđeno da ukupna imovina okrivljenika u konkretnom slučaju vrijedi oko 200.000,00 kuna, a što je pak manje od terećene mu protupravne imovinske koristi koja u konkretnom slučaju iznosi najmanje 240.984,50 kuna, nakon čega je zaključeno da je iznos vrijednosti blokirane imovine okrivljenika adekvatan iznosu terećene mu protupravne imovinske koristi.

Međutim, iako je sudac istrage pribavio podatke o vrijednosti imovine okrivljenika (koja u konkretnom slučaju obuhvaća oranicu površine 4 jutra i 723 čhv, oranicu površine 1 jutro i 793 čhv, šumu površine 5 jutara i 1042 čhv te livadu površine 14 jutara i 391 čhv – upisanih u zemljišnoknjižni uložak broj 1134, k. o. D.), iz pobijanog rješenja nije vidljivo na koji način je utvrđena vrijednost imovine na